

Guanyar 6 a 5

written by Adam Majó | 22 de desembre de 2018

Sovint es diu que el Partit Popular no va estar a l'alçada del repte que suposa l'àmplia demanda independentista a Catalunya i que en Rajoy i companyia van ser incapaços de donar una resposta política que evités el xoc de trens o que, com a mínim, en rebaixés la intensitat.

Segons aquest plantejament, la inacció de l'anterior executiu espanyol tindria més a veure amb la manca d'idees, amb el tarannà passiu del Mariano, amb la ineptitud fins i tot, que amb la intencionalitat política. I sí, jo també tendeixo a adjudicar a l'estupidesa, més que a la maldat, molts dels desastres amb els què habitualment ensopeguem. Però no és aquest el cas. L'estratègia del PP, de Ciutadans i, no cal dir, l'extrema dreta desacomplexada passa, no només per no negociar, per no cedir ni en les formes, sinó per encarar el conflicte obert com una batalla definitiva, com una final que cal guanyar per 10 a 0. Des de l'aznarisme ampli, aquesta seria la ocasió esperada per consumir el vell projecte unitarista, hipercentralista i homogeneïtzador, mig aparcat ara fa 40 anys, però al qual mai no han renunciat. Dit d'una altra manera, utilitzar la via penal i repressiva de manera expansiva i aplicar i consolidar el 155 per desmuntar el model d'escola catalana, lligar més curt encara els Mossos, carregar-se TV3 i el què faci falta. I això no és, com es diu a vegades, fruit de la improvitació o del fracàs de la política, sinó que forma part d'una estratègia perversa però política, del tot o res, impulsada per aquest nacionalisme espanyol tant intransigent com àmpliament estès.

L'independentisme, en canvi, i malgrat un cert discurs maximalista i èpic més aviat retòric, sap que compta amb una majoria justeta al país i que a curt o mitjà termini res fa pensar que assolirà majories del 80 o el 90 %. En conseqüència, ha d'oferir, i ofereix, una proposta que no

espanti als indecisos i que incomodi el menys possible als partidaris de mantenir l'actual marc geopolític.

L'independentisme, en el fons, sap que en els propers anys només pot guanyar si ho fa de 6 a 5, és a dir, amb una República Catalana no hostil a l'espanyolitat i amb la mà estesa (també a nivell econòmic...) al què quedi de l'actual Espanya.

I com que en això de la independència l'empat és impossible (o la bandera catalana oneja a la seu de NU o no hi oneja, no ho pot fer només una mica), si mai tornem a fer un referèndum –i jo espero que sigui aviat– del què es tractaria és que no haguéssim de triar entre el 10 a 0 i el 0 a 10, sinó entre el 6 a 5 i el 5 a 6. D'aquesta manera, guanyés qui guanyés, ningú en sortiria absolutament damnificat.

En aquest sentit, en la banda dels partidaris de mantenir l'actual configuració geogràfica del Regne d'Espanya els únics que proposen un 5 a 6 són els Comuns (o alguns comuns) amb aquesta idea encara no massa concreta d'una república confederal, ratificada en referèndum i en la qual Catalunya veies plenament reconeguda la seva condició nacional. El PSOE, malauradament, atrapat en la seva pròpia visió nacionalista de la realitat, està encara molt lluny d'apostar per un resultat de gairebé empat i no reconeix la necessitat de resoldre el dilema a través d'un referèndum ni tampoc és capaç d'oferir gaire res millor que un 8 a 2. Em temo, concluint, que el 2019 tampoc serà l'any esperat i que encara ens queda, a tots, molta pedra per picar. Bon Nadal.